

Een zondagochtend

Heel vroeg in de ochtend, toen de zon nog niet op was, ging ik naar de tuin. De lucht was aan één kant babyblauw en de maan hing op een plek waar ik haar nog nooit had zien hangen. Groot en flets, bijna ondergegaan. Het moestuinhekje schuurde over de tegels. 'Dat komt later wel', dacht ik en ging achter de frambozenstruiken op een stapel pallets zitten, drapeerde een rood vest over mijn half wakkere benen en luisterde.

Die ochtend preekten de vogels voor de mensen. Zuster Merel zong alsof God zelf in haar keel woonde en Broeder Duif koerde van vrede. En de stilte, de aartsmoeder van alle moedertalen, sprak voor zich. Ik hield mijn mond en luisterde. De vogels zetten hun gesprekken voort alsof ik er niet was. Ze vlogen onbevangen en zonder omwegen van tak naar tak. Ik moest aan de engelen denken. Die kunnen vliegen, omdat ze niet zwaar aan zichzelf tillen.* Zou dat ook voor de vogels gelden? Het talent om jezelf te vergeten en de genade van de lichtvoetigheid zouden samenhangende grootheden kunnen zijn. De vogels lieten stichtelijke stiltes vallen en pakten hun preek dan weer op. Geen moralisme, geen exegese, alleen deze drie punten: '...'. Wat had de Heilige Franciscus, vogelkenner bij uitstek, gezegd? 'Predik het Evangelie, desnoods met woorden.' De vogels hadden goed naar hem geluisterd – ze zongen.

Toen de preek uit was, was de zon op. De Nashi-peer stond in bloei: een wolkkolom van vijf meter hoog, bloemen die wit afstaken tegen het zonneblauw. Ik wilde nog op zoek naar de tuinman, maar hij was er al. De wind wandelde door de bomen. De zon scheen op mijn onverwarmde huid die bleek was van de honger. En in de lucht hing een dansende, lichtvoetige, heilige, dwaze, vogelachtige luchthartigheid.

*G.K. Chesterton: 'Angels fly because they take themselves lightly.'

Liesbeth Goedbloed in het Nederlands Dagblad, 1 mei 2020